

**EPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
DIN EUROPA OCCIDENTALĂ**

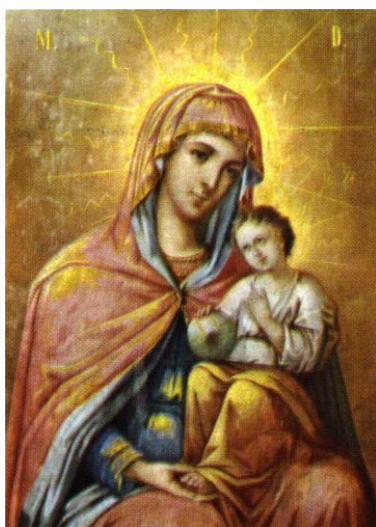
ACOPERITĂ CANONIC DE
ÎNALT PREA SFINȚIA SA NATHANIEL
ARHIEPISCOP DE DETROIT ȘI AL EPISCOPIEI
ORTODOXE ROMÂNE DIN AMERICA

**BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
DIN PARIS**

**SFINȚII ARHANGHELI
Mihail, Gavriil și Rafail**

9 BIS RUE JEAN DE BEAUVAIS • 75005 PARIS
Tél./Fax: 01 43 54 67 47

Buletin

PREOT VICAR Dr. Petre POPESCU

Anul XXXX • Nr.10 (serie nouă)

Cuvânt pastoral la Postul Mare

*Prea Cucernice Părinte Paroh,
Onorat Consiliu Parohial al Bisericii Sfinții
Arhangheli Mihail și Gavril din Paris
Iubiți Frați și Surori în Hristos Domnul*

AVÂND un prilej binecuvântat de Dumnezeu ca prin intermediul Prea Cucernicului Preot Cătălin Miteșcu din Eparhia noastră care în această perioadă a Postului Mare va efectua o vizită în Franța, vă transmit tuturor dragostea și purtarea de grijă pe calea Mântuirii și mai ales un gând mântuitor în această luptă duhovnicească din perioada Postului.

În această perioadă este nevoie de multă vitejie spre a birui pofta stomacului. Cel ce a pus stăpânire pe ea, își deschide drum singur spre eliberarea de patimi și spre desăvârșirea înfrânare, spune Sfântul Ioan Scărarul.

Săracilor primiți postul, tovarășul vostru de casă și de masă ! Slugilor primiți postul, odihna neconținutelor voastre osteneți !

Bogaților primiți postul, doctorul care vă va vindeca bolile ce vă vin din pricina prea multor mâncări ! Bolnavilor primiți postul, mama sănătății voastre ! (Sfântul Vasile cel Mare)

Postul nu-l ținem numai pentru noi, ci ne deschidem și comuniunii cu ceilalți. Prorocul Isaia spune : Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăpostește în casă pe cel sărman, pe cel gol

îmbracă-l și nu te ascunde de cel de un neam cu tine... Atunci vei striga și Domnul te va auzi ; la strigătul tău El va zice : Iată-mă !

Deci să căutăm să ne străduim cu toții să nu facem netrebnic postul păcătuiind, ci nemișcat să rămânem în poruncile sale, părându-ni-se că stăm în fața Mântuitorului Celui ce s-a răstignit și mai ales, să ne răstignim împreună cu Cel ce s-a răstignit pentru noi, strigând către El : Pomenește-mă Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta !

Cu aceste câteva rânduri izvorâte din credința în Dumnezeu și binecuvântările care vin din urma cinstirii postului rânduit de Sfânta Biserică, rog pe atotputernicul Dumnezeu să-și reverse toate darurile sale peste voi toți ca în pace, sănătate și spor duhovnicesc să ajungeți cu toții la bucuria și lumina care izvorăsc din Izvorul cel Nesecat care este Hristos.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărțășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți în această perioadă premergătoare a Paștelui.

Cu arhieresti binecuvântări și doriri de bine,

† NATHANIEL

**Arhiepiscop al Episcopiei Ortodoxe Române
din America**

Gânduri la început de an

*Mâine anul se înnoiește
Plugușorul se pornește
Și-am plecat la colindat
Pe la case am urat...!*

OAMENI BUNI,

Mi-aduc aminte de acum vreo 20 de ani, de Anul Nou: 1983. Sărbătoream tocmai bicentenarul bisericii noastre din Paris (cumpărată de statul român în 1883: monarhie parlamentară pe atunci, având în fruntea statului pe regele Carol I) și în același timp 25 de ani de păstorie a părintelui Vasile Boldeanu, sub acoperirea

canonică a Mitropolitului Filaret, președintele Sfântului Sinod al rușilor «hors frontières», cu sediul la New-York. Alipiți acestui sfânt sinod au fost și păstorii noștri spirituali, de rit romano-bizantin, Mitropolitul Visarion Puiu, Episcopul Teofil, dătătorii de «Sfântul Duh Domnul de-viață-dătătorul» asupra bisericii noastre române ortodoxe din 9 bis, rue Jean de Beauvais, Paris 5^e, și peste poporul de credincioși izgoșiți sau fugăriți din Țările române (toate!) de ocupanții bolșevici și de cozile lor de topor...

Atunci ca și acum se pune problema de fond, a noastră a românilor liberi, creștini sau pe cale de încreștinare! Căci ortodoxia fie ea și românească, rusească, sârbească, bulgară, grecească, finlandeză sau atâtea alte naționalități, stă pe dimensiunea ei națională: pe limba și istoria credincioșilor din biserică, aceștia formând mistic «trupul lui Hristos». Se pune așadar și se pune problema unui exarhat liber românesc, aici în vestul Europei, în centrul lumii libere. La nivel episcopal sau mitropolitan, care să fie în dialog liber, nesilit, nici aservit de nu știu ce fel de putere laică, deci în dialog liber cu toate autoritățile eclesiastice de nivel episcopal, mitropolitan sau patriarhal, din lume. Și cu celelalte Biserici ale lui Hristos, catolică, protestantă..., ori cu celelalte religii monoteiste: ebraică, musulmană. Cam astfel de exarhate ortodoxe au în Occident și peste Ocean, în America, și rușii și grecii, frații noștri ortodocși din Europa Sud-est Orientală. Pentru ce să nu avem și noi... căci mucenici și martiri morți pentru România, pe front, în deplasare, în pușcărie, în gulaguri, câmpuri de prizonieri, de la Nistru la Siberia, sunt cam două milioane... Morți pentru țară! Și pentru mărirea Sfintei noastre Biserici! Și toate bisericile lui Hristos din România și din Occidentul liber unde se află credincioși de rit romano-ortodox. Ne întrebam deci atunci, în 1983, la începutul de An Nou, precum și acum de altfel: ce-am făcut constructiv, pentru binele și afirmarea noastră ca biserică ortodoxă română aici la Paris, cultural, cultural, social, uman, anul trecut? Ce am apărât?

Ce ne amenință în continuarea acestei lucrări de biserică liberă, adică dezlegată de servituțile politice ale Înaltei Ierarhii Sinoidale din Țara Mamă? liberă de asemeni în mărturisirea ei de Sfântă Tradiție și de rit românesc ortodox față de alte ierarhii politice sau religioase din străinătate. Fie ele biserici surori, adică ortodoxe, de aici din străinătate, dar evident cu o dimensiune națională, adică lingvistic culturală, diferită alta decât a noastră. Iată cele două puncte care vor fi dezvoltate mai jos.

I. Ce am apărât și continuăm să apărăm?

«Eu îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul» zicea Mircea Cel Bătrân, prin versul lui Eminescu – în fata invadatorului. Astăzi marele nostru poet național la fel se exprimă de pe soclul lui monumental din susul parvizului Bisericii noastre... Vom continua să apărăm

omul, nevoile și pământurile românești răpite, prădate, halucinate, înstrăinate de către invadatorul din Est. Fie el de aceeași religie cu noi: ortodox! Totuși fie el individual văzut de mine, un om participant la fel cu mine, cu tine, la vreo încercare de viață, foarte devotat, bun, dăruitor! Cel puțin cam așa i-am cunoscut eu în viața mea reală pe unii din vecinii noștri din est în vreme de pace aici la Paris! Nu la război unde erau hoardă! Copărtași cu mine, la studii sau diverse lucrări. Sau la sărăcie și nevoi multe și mărunte. E adevărat ca nu pe oricine dintre noi îl cheamă Tolstoi, sau Dostoievski, sau Cehov, sau Tchaichovski! Sau Rahmaninov! dar oricare din persoanele mai sus pomenite, originare de dincolo de Nistru, de practică slavo-religioasă bizantină, cunoscute de mine individual, în condiții de sărăcie și dificultăți de viață s-a comportat ca un om bun, sensibil și săritor la nevoie: *copain*, adică împărțind coltucul de pâine în două... Cred că individual vorbind – și fără nici un fel de generalizare – după mine și experiența mea personală, omul rus înțelegând prin rus pe omul care vorbește rusește, dar poate fi și altă etnie sau naționalitate risipită peste întinsul și latul întinsului imperiu ex-sovietic numită astăzi Confederația Statelor Independente cu 15 republici: cel mai mare stat și așezare geopolitică din lume! 22401800 de Km pătrați și 283 de milioane de locuitori! Așadar eu cred că omul rus, individual văzut și cunoscut, este bun la suflet, îndurător și cu credință într-un Dumnezeu al dreptății! ... Copărtaș cu tine la suferință, când amândoi suntem bătuți de soartă. Bătuți în războaie cu păgânii năvălitori el te ia în brațe pe tine băștinaș și vechi creștin care îți zici în sinea ta: Ferește-mă Doamne de prieteni, că de dușmani mă feresc eu! Te duce cu el în fundul Rusiei, cinstindu-te princiar, cu fală, așa cum a făcut Petru cel Mare cu Dimitrie Cantemir, după înfrângerea suferită la Stănilești, din partea turcilor în 1711. L-a luat și strâns în brațe, l-a dus cu el în Rusia. L-a făcut sfetnic, primul lui sfetnic luminat la Saint Petersburg. Însă trebuie subliniat: în colectivitate soldătimea rusă, imperială și imperialistă sub Țari și Țarine, care vine potop peste tine în propria-ți casă, orbește, călcându-te. La fel sub bolșevici, hoardă Armata Roșie, vine peste tine colectivizându-te la sate, la orașe. «Din Hotin și pân' la mare, / Vin muscalii de-a călare». Iară el *întâiul* creștin din aceste locuri «Biet român săracul / îndărăt tot dă ca racul...» Sigur că n-am putut suporta niciodată ortodoxia expansionistă a Țarului, sau

a Țarinei Ecaterina a II-a bunăoară..., a tuturor rușilor cu gândul declarat de a spori aceste «Rusii», dincoace de Nistru, de Carpați, Dunăre și de-a lungul Marii Negre în jos... Acest imperialism continuu ne-a dărâmat și greu încercat, teritorial ca și populație, în timpul ultimelor două sute de ani. Ne-a costat 1/3 din substanța noastră etnică și culturală. Ne-am apărât și vom continua să ne apărăm cu ortodoxia noastră românească care este tolerantă, nu cuceritoare cu armele! Îndurătoare este ortodoxia noastră! Astfel ne-am apărât și vom continua să ne apărăm de aici din capitala lumii libere! biserică vie a sfinților părinților, a preoților, a credincioșilor care formează trupul și mădularele lui Hristos încarnate într-unul din popoarele de pe acest pământ închinat lui, poporul românesc. Apărăm un avut spiritual care face parte din istoria și cultura românilor, așa cum ne-au fost transmise de înaintașii noștri, fără compromisuri, nici interpretări bizantine; nici cotituri de oportunitate zisă istorică. În favoarea răpitorului, adică raptului comis de venituri primite cu ospețe, de către samariteanul milostiv...

În acest sens al istoriei și culturii românești sunt cuprinse raporturile noastre cu Biserica Unită... De colaborare și chiar conlucrare cu ea în ritul nostru comun româno-bizantin, cu respect pentru ierarhia fiecăruia. Ei ca și noi sunt o Biserică Națională Română. Au dus aici cu noi în străinătate, o luptă de idei și de istorie românească. În România lupta lor, prigoana exercitată sălbatic contra lor de ocupanții bolșevici și cozile lor de topor, a fost presărată de martiri, mucenici, sfinți prigoniți și morți pentru cauza creștinătății românești. Îi fac cinste și ne fac cinste nouă, tuturor românilor înscriindu-se în lupta de idei și de afirmare a românismului prin suferință: crucea lui Hristos, pe care Biserica noastră din Paris și Biserica Unită au îmbrățișat-o în conformitate cu mărturia noastră de creștini, cei mai vechi așezați la gurile Dunării și în leagănul Carpaților și în conformitate cu roirea unui fenomen de civilizație românească în Occident. Este vorba despre vechiul nostru umanism exprimat prin cuvintele temă: omenie, ospeție, Fii! și Fă! cum se cade! ce se cade...adică aceste străvechi porunci de morală și bună purtare în societatea daco romanizată din primele secole d.H. proaspăt încreștinată...

Când, cum? De-a lungul secolelor 2, 3, 4, 5... În cursul zilelor lungi de vară, scurte de

iarnă...Românii, adică părinții, buncii, moșii lor: daci, geți, romani, ș.a.- unii barbari, alții fugari, s-au făcut și declarat creștini, individual, vorbind unii cu alții. Românește, nu solemn și colectiv, odată cu șeful încoronat. Adică practicând vechiul nostru umanism național impregnat de creștinism. De legea morală a Evangheliei spusă de Iisus Hristos. Transmisă de apostoli, evangheliști, predicatori, sfinți, mucenici, martiri.

II. Ce ne amenință?

Multe și mulți *dinafară*. Din fața sau din afara templului.

În ce ne privește, *înăuntrul templului*, între noi: câtă vreme nu se ivesc rupturi sau colaborări incompatibile cu spiritul și doctrina noastră liturgică, apostolică, *de rit românesc*; adică atâta vreme cât nu ne rupem nici de *tradiția de omenie* românească – aceasta în biserică se numește predania bisericii românești: ea nu este nici prozelitistă, nici îndreptată contra celorlalți *creștini* (de altă confesiune) sau necreștini (necredincioși, *gentili*, cum se spunea altă dată) – atâta vreme cât în sânul nostru, al bisericii, nu cântă nimeni fals: Cu noi este Dumnezeu!

În ce privește pe cei mulți și multe *din afară*, trebuie să știm, din experiență, cu cine avem de-a face: cu prieteni pe care îi iubim și ne iubesc (chiar dacă sunt severi uneori cu noi!...), cu falși prieteni, cu dușmani. Să știm, să aflăm astăzi – când multe și mulți s-au schimbat – mai ales în România, unde lucrurile trebuie să evolueze într-o zi mai mult decât până acum... Trebuie să știm cine are interes ca *biserica noastră din Paris să se destrame*. Eu nu cred că acesta este gândul unora sau altora dintre cei chemați să contribuie la „rezolvarea problemei Bisericii Ortodoxe Române din Paris”... Cuvântul *problemă* este impropriu ... De 50 de ani de ani încoace Biserica Ortodoxă Română din Paris a fost și este încă *o bucurie* pentru Biserica-mamă din țară. Aceasta a fost aservită întâi total (cu riscul de a fi desființată) de regimul bolșevic primar, instalat în anii 1946-1948 în România: Republica populară (apoi socialistă) Română. Aservită puterii laice, în speță: Ministerul Cultelor, sau *Direcția Cultelor*, mai exact, atașat Ministrului de Interne... În planul inițial intrase și *aservirea Bisericii Ortodoxe din Paris* odată cu Biserica Mamă. Dar iată că după anii 1953, Biserica

noastră din Paris se declară de sine stătătoare, cu episcopia ei, în lumea liberă. Cu parohia (parohiile) ei depinzând de episcopia de atunci, la fel de sine stătătoare. Cu gestiunea ei, personalul ei ecleziastic sau mirean sub conducerea unui comitet (episcopi, consilieri) și președinția de atunci a preotului superior: preotul mitrofor Vasile Boldeanu. Au trecut mulți ani apoi – să rezumăm: din 1953 în 1983 : *25 de ani de păstorire a preotului, episcop ales, însă nehirotonisit mai târziu, Vasile Boldeanu.* În această perioadă situația în România a continuat înrăutățindu-se pe toate planurile – implicat pe planul bisericesc. Tendința generală și continuă era ca *Biserica Română*, precum cea din Rusia, Ucraina, Bielorusia sovietică care devenise complet aservită NKVD-ului trebuia și ea să se contopească, dacă nu topească timp de o generație (!) cu *serviciile de informație și control politic*, ideologic, ale Ministerului de Interne – ca să nu spunem așa pe șleau: contopită cu Securitatea !

În Lumea Liberă, la Paris, Biserica noastră a avut mult de luptat – în libertate, e adevărat – cu dușmanii ei din România și supușii lor – români, francezi, ruși – veniți, trimeși în Paris pentru a o ocupa.

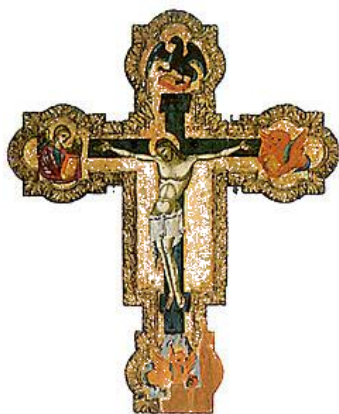
În sfârșit ne-a ajutat Dumnezeu și câțiva oameni politici de aici, oameni cu frica lui Dumnezeu ! Și mai ales ne-a ajutat poporul credincios al Bisericii care a făcut corp comun în jurul Bisericii și în jurul părintelui superior Vasile Boldeanu. El avea să înfrunte mai multe procese redutabile și deviate politic (pentru a-l elimina fizic pe părintele superior al Bisericii), în care de altfel nu făcea să spună altceva decât să spună adevărul, și tot adevărul: cum România a fost din nou ocupată și lăsată pradă bunului plac al URSS-ului, iar Biserica – în timpul acesta – transformată în agenție politică de informații și propagandă de stat. Și așa mai departe. Ce bucurie – ne putem imagina astăzi, de altfel și atunci, unii martori ne-o confirmară –, în mare secret au resimțit bieții preoți, vlădici, credincioși, care puteau lua cunoștință despre ceea ce se petrecea atunci la Paris, când auzeau cum aicea o mână de oameni, alături de superiorul Bisericii spunea adevărul despre ceea ce se petrecea în România. În cadrul unor procese a demonstrat minciunile grosolane, ocupațiile murdare și insinuările pe care dușmanii Bisericii de aici și de acolo le puneau pe socoteala lui și a noastră... Ce bucurie pentru cei din țară când au auzit cum biserica de aici a

înlocuit Biserica Mamă – prin vocea ei de Biserica Liberă – din Lumea Liberă, care mărturisește în fața lui Dumnezeu ceea ce cei din țară nu pot fizic – uneori ! Alteori moral – prin presiuni și șantaj – sunt împiedicați să spună. Deci, revenind la zi, nu cred că interesul celor din țară astăzi (!) este ca Biserica de aici, care tot timpul a rămas liberă și de sine stătătoare să se contopească cu cea din Țara-Mamă. Oare Biserica din Țara-Mamă este cu adevărat eliberată ?! Știm de la mulți veniți sau trecuți de aici acolo astăzi, nu este așa. Și acum și mâine, cred că Biserica-mamă are interesul să fie ajutată în mărturia ei de acolo – de la fața locului – față de Dumnezeu, de mărturia absolut curată și adevărată a fraților și surorilor ei de aici din Lumea Liberă – de Biserica Ortodoxă Română din 9 bis Rue Jean de Beauvais.

De asemeni, ne amenință, aici în libertate, în Paris, cei fără Dumnezeu, veniți din afară în Biserica noastră, cu gând de gâlceavă – îmbrăcați în piele de oaie –; dorința lor aparentă este să ne „ajute” – uneori bănește, alteori politic – după vicisitudinile și capriciile unor situații fatal schimbătoare. Ce putem răspunde ? – Că Biserica *nu este supusă Cezarului* ! Ea dă Cezarului ce este al Cezarului. Ea este supusă lui Dumnezeu. Pe aceștia care dau târcoale îi știm. Inutil să ne ocupăm de ei. Să ne ocupăm de ce doare : de istoria noastră, care în vremea contemporană n-a fost blândă cu România și cu Biserica Română, nici cu poporul de credincioși, de soldați și de apărători ai neamului și pământului românesc.

Să ne ocupăm de cultură și să *împlinim vocația culturală* a acestei biserici, care așa s-a afirmat și construit un nume și un prestigiu de *ortodoxie românească luminată* la Paris – și în general în Occidentul Catolic, protestant sau laic – datorită ideilor și onestității celor care o servesc – cler și laici – cu dragoste și inteligență și sensibilitate artistică. Într-o cămăruță, care mai târziu avea să devină prima capelă română din Paris, odinioară Bălcescu scotea *România viitoare*; mai târziu, Alecsandri, Brătienii, Ion Ghica, Kogălniceanu își dădeau întâlnire cu alți cărturari, aici în Biserica Română, să discute, să facă împreună operă românească și europeană ; mai târziu Brâncuși cânta la strană... Mai târziu, între cele două războaie, în timpul acestui ultim război, după 1952, după noua orânduială și așezarea bisericii noastre pe noi baze de libertate și autonomie administrativă în cadrul legilor franceze, Biserica noastră a fost

un *așezământ cultural* înfloritor și deschis către Lumea din afară: publicații, reuniuni ecumenice, conferințe și contacte între noi și cei din lumea care ne iubește și ne apreciază. Ea poate astfel să-și apere un avut spiritual – așa cum fac Rușii, Armenii, Evreii și atâtea comunități spirituale din această țară care știe ce

înseamnă o diversitate culturală sau culturală – care tot timpul a protejat și tras profit din diversitatea ei spirituală, din diversitatea de etnii, asimilate fără îndoială dar nu răvășite ci cu respectul originalității de

expresie umană a fiecăruia în respectul diferenței de cugetare și simțire a celuilalt.

Vom și poate să facem mai bine de acum înainte. Tradiția noastră românească nu este de altfel fixată pe fanatisme de bisericuțe pravoslavnice. E suficient să vă amintesc cum cărturarii noștri dintre cele două războaie – cei motivați și religioși – au fost foarte deschiși față de ecumenism, față de celelalte biserici ale lui Hristos. Lozinci ca bunăoară „antipapismul” sau „lumina vine de la Răsărit de la nu știu ce Romă a treia” nu vin de la noi. Biserica noastră vie a fost tot timpul servită de clerul de jos, de unii vlădici ca Șaguna și de mulțimea de credincioși care n-au avut mai mare satisfacție decât când s-au eliberat de alfabetul chirilic, au intrat într-o mișcare de dezrobire națională și europeană. România noastră a fost mare cândva, fiindcă *deschiderea* ei față de libertatea de idei și de comunicare cu cei de aici, pe plan intelectual și apostolic, era tot așa de mare.

Titus Bărbulescu

Rugăciune pentru anul acesta

DEOARECE UN DUH RĂU PLUTEȘTE PESTE ȚARA NOASTRĂ și vrăjmași din afară și dinlăuntru ei lucrează cu vrășmașul cel mare pentru nefericirea neamului românesc, propunem această rugăciune care să se rostască în fiecare Miercuri și Vineri și la fiecare Sfântă Liturghie. Iar cei ce au mai multă râvnă pentru țară și neam, s-o facă zilnic, atât în țară, cât și în afara hotarelor, oriunde un român trăiește și se roagă pentru Biserica, țara și neamul lui.

ÎN NUMELE TATĂLUI ȘI AL FIULUI ȘI AL SFÂNTULUI DUH, AMIN! Prea Sfântă Treime, Părinte, Fiule și Duhule Sfinte, certat-ai neamul acesta al nostru cu ploi înmulțite, apoi cu secetă și călduri și în urmă cu grindină. Au flămânzit copiii tăi, Doamne, au pierit bătrânii de mustrea ta și rodul grânelor și al muncii noastre s-a uscat sau a putrezit prin mânia Ta. În multe feluri ai muștrat, Stăpâne, pe poporul Tău, pe tineri și pe bătrâni, pe voinici și pe copilandri, căci toți am greșit înaintea Ta și ne-am abătut, am călcat poruncile Tale și de dreptatea Ta nu ne-am adus aminte. S-a umplut paharul răbdării Tale și răutățile noastre s-au înmulțit mai mult decât grindina și seceta cu care ne-ai cercat. Ca niște fii rătăcitori ne-am îndepărtat de Tine, dar azi ne întorcem asemenea fiului risipitor și strigăm către Tine din adâncul inimii noastre îndurerate: Dumnezeuul părinților noștri, care ai trimis harul și paza Ta peste înaintașii noștri și precum în vremurile grele ale neamului nostru ai ridicat la nevoie bărbați vrednici care au luat pe umerii lor greutatea poporului, așa ridică și acum un bărbat cu suflet mare, gata de orice sacrificiu prin care să se răscumpere păcatele poporului nostru înaintea Ta, Stăpâne.

DĂ-I HARUL TĂU, pune în el virtuțile cerești pe care le dai celor care te iubesc pe Tine și dă-i binecuvântarea Bisericii Tale întemeiate pe sângele iubitului Tău Fiu.

FĂ-L PE DÂNSUL FIU ADEVĂRAT AL BISERICII ORTODOXE, binecuvântat de ierarhi și iubit de popor ca, deplin luminat cu lumina cunoștinței Tale să ducă neamul acesta al Tău, Doamne, pe drumul salvării din necazurile în care propriile păcate l-au scufundat, spre Soarele Dreptății, Răsăritul cel de Sus, Domnul Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Sfântă Maică a lui Dumnezeu, ajută neamul și țara noastră! Toate puterile cerești, apărați pământul țării noastre de năvălirile vrăjmașului văzut și nevăzut. Toți sfinții, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Atmosfera și starea sufletească în Postul Mare

BISERICA ORTODOXĂ propune credincioșilor ei să întâmpine Paștile – sărbătoarea a sărbătorilor și moment de maximă bucurie – printr-o destul de lungă perioadă, reculegere și post.

Se întâmplă multe lucruri foarte specifice, unice și minunate în aceste câteva săptămâni ale Postului Mare:

- *muzica din biserică* se cântă pe tonuri mai triste și mai tânguitoare
- *cântările și imnele* amintesc cu deosebire căderea noastră (dar și putința de a ne ridica, cu ajutorul lui Dumnezeu) și slăbiciunea firii noastre (dar, iarăși, și putința de a depăși acestea cu harul lui Dumnezeu)
- *slujbele* sunt mai lungi și mai dese și cuprind rugăciuni și ritualuri unice, cum ar fi rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul sau Liturgia Darurilor mai-înainte sfințite
- *veșmintele preoților și odoarele în care este înveșmântată biserică* sunt de culoare închisă (neagră sau violet/purpuriu închis, de obicei)
- *postul de bucate și abstenență în viața sexuală*, precum și reducerea privitului la televizor (de exemplu), sunt o invitație de a investi, mai mult decât de obicei, energia noastră fizică în cele spirituale, prin transformarea și transfigurarea ei (din

dragostea fizică față de partener în dragostea spirituală către tot aproapele), prin milostenie (din banii ce ar trebui să ne rămână în plus de pe urma postului), prin lecturi din Biblie și alte cărți duhovnicești (din timpul rămas prin faptul că ne uităm mai puțin la televizor, bunăoară) etc.

Toate acestea creează deci o întreagă *atmosferă* în viața noastră – tot așa după cum dacă avem invitați acasă creăm atmosfera dorită punând o anumită muzică, aprinzând lumânări etc. –, atmosferă care să ne conducă la o *stare sufletească* pe care Biserica o consideră de mare folos: **tristețea radioasă** (sau „strălucitoare”, sau „luminoasă”).

Sintagma aceasta – tristețe radioasă (strălucitoare/luminoasă) – simplă și frumoasă și profundă în același timp: ea spune că, pe de o parte, suntem triști, pentru că vedem toată slăbiciunea noastră, deasa noastră aplecare către rău, păcătoșenia noastră; pe de altă parte, însă, știm că Dumnezeu nostru este Iubire și că este un Dumnezeu înțelegător, milostiv și iubitor de oameni, care vrea mântuirea, iar nu pierzarea noastră, și care pentru asta S-a făcut om și a pățit pentru noi, și încă pătimește, pentru fiecare dintre noi, până la sfârșitul timpurilor. Și asta ne dă nădejde, asta transfigurează tristețea noastră, o penetrează de lumina Domnului, cu Care împreună-călătorim pe calea spre înviere.

Preot Iulian Nistea

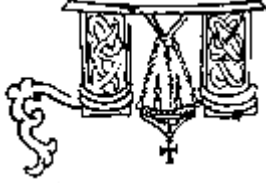
Despre post din cântările Triodului

„Postul omoară patimile cele de suflet pierzătoare și desfătărilor cele omorâtoare, și cu adevărat așează pornirile și mișcările inimii.”

(stihira a 4-a, prima tricântare, oda a 8-a, utrenia din Miercurea brânzei)

„Darul postului strălucind ne trimite nouă raze, curățind mai întâi curgerea gândurilor și gonind întunericul sațiului. Pentru aceasta cu osârdie să-l primim, credincioșii.”
(stihira a 2-a, prima tricântare, oda a 9-a, utrenia din Miercurea brânzei)

„De bucate postind, suflete al meu, și de poftă necurățindu-te, în deșert te lauzi cu nemâncarea; că de nu ți se va face ție pricină de îndreptare, ca un mincinos vei fi neplăcut Domnului, și demonilor celor răi te vei asemena, care niciodată nu mănâncă. Deci caută să nu faci netrebnic postul păcătuind; ci nemișcat să rămâi față de pornirile cele fără de cale, părându-ți că stai înaintea Mântuitorului Celui ce S-a răstignit. Ci mai ales să te răstignești împreună cu Cel ce S-a

răstignit pentru tine, strigând către El:
Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.”
(samoglasnica zilei de la stihoavna utreniei din Miercurea brânzei)

„Suflete, oprește-ți gura cu postul și cu cuget de pace, și hrănește pe Domnul cu facerea de bine, aducându-i lui bucatele virtuții, ca niște jertfe binemirositoare, și strigă neîncetat:
Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.”
(stihira a 4-a, prima tricântare, oda a 8-a, utrenia din Joia brânzei)

Selecție de texte: pr. Iulian Nistea

Décès de Mme Hortense Tomoroveanu

Présidente de l'Association des femmes orthodoxe roumaines,
auprès de l'Eglise Orthodoxe Roumaine de Paris

HOSPITALISEE d'urgence à l'Hôpital Necker, Mme Hortense Tomoroveanu est décédée lundi 10 Mars 2003. Ses obsèques religieuses ont été célébrées à la chapelle de l'hôpital samedi, 15 Mars 2003, puis inhumée au cimetière de Batignolles.

Dimanche, 16 Mars 2003, un requiem à la mémoire de celle qui fut au cours des 40 ans durant la présidente de l'Association des femmes orthodoxes roumaines, auprès de notre paroisse et notre évêché, fut célébré à notre église par ses prêtres : les R.P. C. Târziu, Iulian Nistea, ayant comme protos un invité de marque, TRP. Catalin Mitescu, de la part de notre évêque d'Amérique, Son Eminence l'Archevêque Nathaniel.

Qui parmi nous – qui avons connu de son vivant la décédée – ne saurait se rappeler, combien elle était heureuse, cette grande dame et active de se trouver au milieu des enfants, petits et grands enfants, à l'occasion de fêtes, grandes fêtes de l'année : Stes Pâques,

Ascensions, la Saint Nicolas, Noël (la Nativité : Crăciun). le Nouvel An leur distribuer des cadeaux : livres, jouets, friandises ? Leur dire quelques mots gentils, de cœur à cœur ? Les écouter aussi : nous écoutions tous les enfants dire leur(s) petit(s) compliment(s), des poèmes quelquefois, des poèmes appropriés à l'événement se passent dans les « pays roumains » ; ou évoquant des héros, des martyrs de l'histoire de Roumains, leur faits exemplaires ? Par exemple, à l'occasion de l'Ascension – qui, en Roumanie, est aussi la *Fête des héros* ! Toute l'assistance se rappelait avec émotion de cette fête religieuse, « jour des héros », célébrée en Roumanie. On pensait au pays en souffrance à ce moment-là, sous l'occupation des communistes... Pays, population mutilée, souffrante : physiquement, territorialement et moralement (en Roumanie, à Bucarest, Mme Tomoroveanu avait exercé la profession de professeur de français, à l'un de plus prestigieux lycée de la capitale : le Lycée Mihai Viteazul ...).

Nous avons aussi une pensée émue pour le colonel G. Tomoroveanu, ancien attaché militaire à l'Ambassade Roumanie de Paris (du temps du régime du Maréchal Ion Antonescu) – rappelé à Dieu en 1969. Il fut, après cette guerre, en exil à Paris, un de grands conseillers de notre église. Toujours présent, surtout pendant les heures difficiles (du temps des Métropolitane Visarion Puiu et Père mitrophore Vasile Boldeanu) près de l'Eglise. Prêt à la défendre de tout envahisseur.

Nous exprimons nos condoléances sincères et profondes à la famille Tomoroveanu, Teodorescu... Notre peine pour la perte de cette belle personnalité, de rayonnante bonté et de culture qui nous a quittés, nous tous. Que son âme – sa belle âme ! – repose en paix avec les justes et protège par son esprit notre église.

Titus Barbulescu

Arsenie Boca dosar de securitate

DESPRE părintele Arsenie Boca am mai scris. Prea puțin față de amintirea care a lăsat-o în lume, față de forța darurilor sale duhovni-cești. Făgărășenii și cei care l-au iubit îl păstrea-ză și acum în căușul inimii, ducându-se în noiembrie la mormântul său de la Prislop, unde se închina, săruta crucea, își spun necazul și cer sfat părintelui, de parcă, nevăzut, le-ar sta în față de pe scaunul de spovedanie, așa cum era: înalt, puternic, cu ochi albaștri, cu glas tunător de profet, blând cu oamenii, neiertător cu păcatul. În ciuda oricărui îndărătnice păreri, biogra-fia părintelui a fost o pagină de calvar. Dosarul său de Securitate, pe care nimeni nu a avut până acum curiozitatea să-l cerceteze, dezvăluie o realitate cumplită: urmărit și hărțuit ca un hoț, Arsenie Boca trebuia să fie întinat moral. Pe dosarul de urmărire operativă nr. 564, colonelul Gheorghe Crăciun scria: «A se strânge material compromițător contra lui Arsenie Boca», adăugând apoi, într-un raport separat: «Arsenie Boca este un element ostil și dușmănos regimului, care caută să deruteze oamenii de la muncă, infiltrându-le în suflet misticismul și fanatismul, speculându-le în același timp ignoranța.

Față de cele de mai sus s-au luat măsuri pentru a se face o rețea informativă serioasă în mediul acestuia, în sensul de a trimite la el elemente bine instruite, eventual travestite (adeseori în monahii și monahi, *n.n.*) care să caute a-l compromite (...). Mutarea lui Arsenie Boca în altă parte nu rezolvă problema atâta vreme cât nu e compromis.»

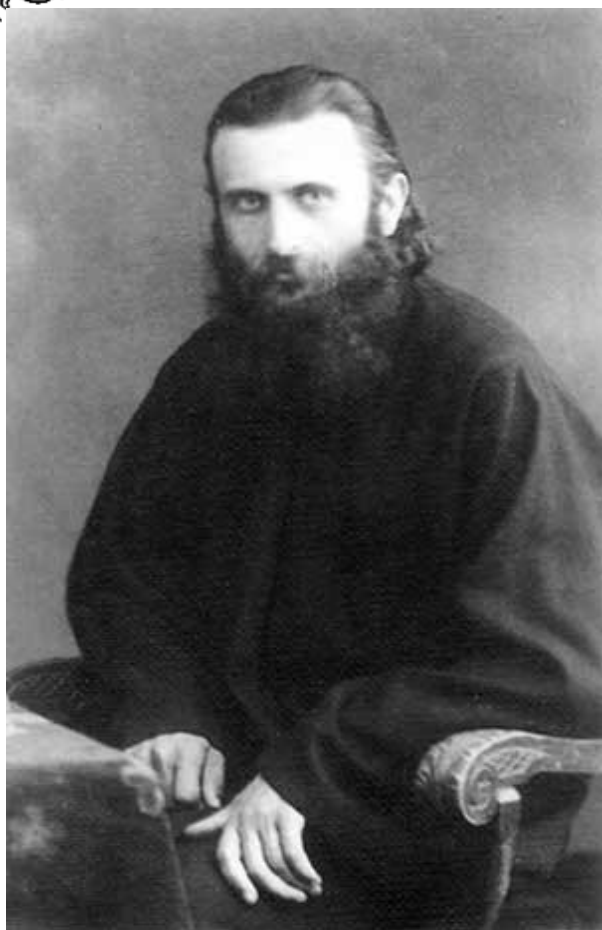
Acuzat de toate relele pământului (inclusiv legionarism), părintele va fi arestat în mai multe

rânduri și condamnat la doi ani de Canal, într-un proces cu ușile închise. Motivul: omisiune de denunț și misticism. În tot acest timp, împlinind parcă vorbele din Biblie, părintele s-a dăruit chiar locurilor de pedeapsă și surghiun: Prislop, Drăgănescu (biserica pe care a pictat-o integral), Schitul Maicilor. Surghiunul vremurilor atee răzbate din fiecare pagină a dosarului, învăluind fapta părintelui cu aura strălucitoare a martiriului întru Hristos.

Acatiste și scrisori arestate

Ceea ce te frapează răsfoind dosarul părintelui este mulțimea anexelor. Sute de acatiste și de scrisori nu au mai ajuns niciodată la destinatar. În schimb, pe fiecare plic, o mână vigilentă mângălea un ordin: «A se urmări operativ semnatarul». La suferința părintelui, Securitatea a mai adăugat mereu, ca o drojdie imundă, suferința nevinovată a credincioșilor, a celor care îi cereau disperat ajutor.

Din delațiuni și rapoarte rezulta că Arsenie Boca era urmărit pas cu pas, zi și noapte, prin prieteni sau simpli observatori, în Biserică sau pe stradă, în atelier sau în intimitate. Cu o precizie diabolică, paginile dosarului, recompun zile întregi din viața părintelui: la ce oră a ieșit din casă, cum era îmbrăcat, în ce tramvai s-a suit, ce loc a ocupat, cine a trecut pe lângă el, cine i-a adresat vreo întrebare. La coborâre toți cei în cauză erau legitimați, puși să dea declarații. Pagini întregi cu nume și adrese: Izvor 123, Dunavat 74, Boteanu 53. Nume de oameni fără nici o vină. Alături pagini și mai rușinoase: turnătorii pline de venin și invidie ale

unor apropiați (unii preoți cu renume), care nu se sfiiu să scrie: «Fachiristul Arsenie Boca... paranoic ca și Sandu Tudor, care voia și el să aibă aureolă de mare duhovnic.»

Pare greu de crezut dar dezordinea de ani și înscrisuri din Dosar ascunde o minuție pătimășă de colecționar: pagini de jurnal, mici însemnări, ba chiar și tăieturi din ziare, ocazie cu care constăți că părintele prezenta o problemă de stat încă din 1944, când ministrul Cultelor, din acea vreme, Popa Burducea (cel cu steaua și cu crucea), a dat ordin să fie anchetat. Marea spaimă a regimului era ca la slujba părintelui de la Săliște participaseră țărani din 41 de sate! Autoritatea părintelui era prea mare iar vorbele lui o cumplită primejdie: «Să nu luați arma în mână și să apărați alte teritorii decât acelea care ne aparțin și pe care sunt clădite urme de credință românească (...). Iubiți-i pe preoți acum, când îi mai aveți, căci va veni o vreme când nu-i veți mai avea.»

La fel se întâmpla și în 1946, când părintele este anchetat pentru cele afirmate într-o predică: «Lupii vor fi sfâșiați de către oile atacate. Credincioșii deși mai puțin ca număr nu vor putea fi suprimați de puterea numerică a celor lepădați de credință, atâta timp cât vor sta strânși în jurul Bisericii.»

«Avem conducătorii pe care îi merităm»

În ciuda agramatismelor și a limbii de lemn, din dosar răzbate spaima sinceră a anchetatorilor vremii, conștiința că părintele era uriaș, că în spatele lui se aflau mii și mii de credincioși devotați. Nu întâmplător, fiecare raport mergea direct la generalul Nikolski, iar un exemplar la Ministerul de Interne la Pintilie.

Părintele trebuia arestat cu orice chip și acest lucru se va petrece. Într-adevăr în noaptea de 15 spre 16 Ianuarie 1951, când trupe speciale au împânzit dealurile Prislopului, iar șefii de gară din zonă au fost obligați să raporteze prezența oricărui călător care dorea să urce în trenul de București. Ca într-o simbolică mistică, părintele reedita, dincolo de voința sa, scena împresurării Mântuitorului în grădina Ghetsimani - El cu mâinile goale în fața unui puhoi de oșteni înarmați cu sulite și săbii.

Văzător cu duhul părintele Arsenie știa ce-l așteaptă. Sunt multe mărturii privind momentul arestării sale sau anii de Canal, cu lanțurile desfăcute miraculos la mâini, cu disparițiile lui inexplicabile din celulă. Mai puțin se cunoaște modul demn și înțelept în care părintele a răspuns anchetatorilor: «După câțiva ani de la călugăria și intrarea mea în preoție, mi s-a întâmplat un lucru pe care nu l-am urmărit – o mare influență în popor, o faimă de predicator și de preot. Datorită cunoștințelor pe care le adunasem în vremea studiilor și pe care le aplicam unde se putea face aceasta, poporul sărea marginile aprecierii juste și mă credea excepțional de înzestrat. De nenumărate ori am încercat și mai încerc să-i sting capriciile unei credințe necontrolate, cea de domeniul fanteziei, că aceasta nu mântuie, și abia am izbutit să-i scap de la o iubire pe care mi-o păstrează fără să întrebe.»

Evitând toate capcanele interogatoriului părintele se va lupta – în felul său – nu ca să scape cu orice chip, ci ca să dovedească adevărul misiunii sale. «Lui Nicolae Pătrașcu (căpetenie legionară care îl căuta la mânăstire n. n.) i-am dat Biblia să o citească din scoarță în scoarță, ca să se convingă că «neamurile au guvernele pe care le merită.», o conducere providențială. De sus se ocârmuiesc neamurile și se orânduiesc oamenii care să împlinescă felul cutare de guvernare. De sus se orânduiește regimul pe care trebuie să-l aibă neamurile. Când regimul și-a împlinit menirea sau si-a

trădat-o, Providența îl schimbă. Iar cel care trage pe neașteptate la răspundere e Dumnezeu. O mie de ani de ar trăi ateul, tot pe neașteptate e tras la răspundere de Dumnezeu, ca unul care nu se aștepta să existe Dumnezeu și să-l poată trage la răspundere.»

În capul paginii se lăfăie apostila colonelului Birtoș, de la Secretariatul Direcției Generale a Securității Poporului: «Informațiile trebuie adâncite, creându-se antene informative de profunzime în mediu».

«România este singura țară în care succesul nu are succes»

Spun unii că părintele Arsenie nu a fost un disident, un luptător pe față contra regimului comunist. Atunci de ce era hăituit, interzis, considerat o primejdie publică? Din Dosar nu rezultă că i s-ar fi propus colaborarea (oricum nu ar fi acceptat), în schimb, până după 1965, în mai multe reprize, anchetatorii îl iscodesc cu tot felul de întrebări: ce părere are despre socialism, despre situația politică din Panama, din Cipru, din Vietnam? Ce părere are despre telepatie sau paranormal, sau despre sfinții arhangheli Mihail și Gavril? Grosolan și fără metodă, Securitatea voia să intre în intimitatea părintelui, să-i cunoască resorturile de gândire, să-și explice cumva forța spirituală și darurile teribile pe care le avea.

Pus de-a valma, cu felurite scrisuri și fără nici o ordine cronologică, dosarul lui Arsenie Boca se poate rezuma doar la un singur cuvânt: o pândă continuă. La toate ispitirile și capcanele întinse, părintele a răspuns senin, blând ca porumbelul și viclean ca șarpele. Sărac și nelegat de nici o patimă, nu a lăsat loc nici unui șantaj. Același mereu, neschimbat și vorbind de la Dumnezeu, părintele va arăta într-un singur loc că-l doare. Într-o notă informativă din 28 martie 1967, sursa arată că Arsenie Boca a cerut Patriarhului să revină la Prislop. «Ține să se ducă acolo pentru că socotește că acolo este nevoie de el, în acel punct unde se întretaie influențele catolice și maghiare, ca el fiind un bun român și un bun ortodox, va aduce reale servicii Bisericii Strămoșești și Țării prin munca sa.» Cererea a fost bineînțeles refuzată, părintelui nu-i va rămâne decât dorul de Prislop și o dorință testamentară – să fie îngropat acolo, în ținutul Hațegului, în inima țării.

Cu o răbdare de sfânt Arsenie Boca nu și-a trădat niciodată legământul și haina monahală, amestecându-se în cele lumești, în cele politice.

Răbdător și resemnat a îndurat totul – și ateismul, și jignirile personale. Doar o singură frază preluată de la Principesa Ileana, arată preaplinul de amărăciune, de suferință interioară: «România este singura țară unde succesul nu are succes.»

Prin nedreptățile și suferințele la care a fost supus până la sfârșitul vieții, în 1989, destinul părintelui Arsenie Boca e un martiriu creștin. Și totuși în mod paradoxal, prin sânguința Securității, biografia lui se împlinește astăzi. Din dosar aflăm mai multe mărturii de credință, ba chiar și unele detalii biografice, cum ar fi bătaia soră cu moartea pe care tatăl său (un om deosebit de aspru) i-a dat-o că pierdea timpul – un păcat imens, la înțelegerea căruia nu ajungi decât târziu, la bătrânețe. Brus, răul și suferința se transformă în lumină. Ca nimeni altul, părintele a înțeles. Fără durere nu rodește nimic. Fără cruce nu e cu putință mântuirea.

Sorin Preda

Formular

Numele și prenumele?

Eu.

Anul de naștere?

Cel mai tânăr an:

Când se iubeau părinții mei.

Originea?

Ară și seamănă ...

Dealul acela din preajma codrilor.

Stiu toate doinele.

Profesiunea?

Îmi iubesc plaiul.

Părinții?

Am numai mama.

Numele mamei?

Mama.

Ocupația ei?

Așteaptă.

Ai fost supus judecății vreodată?

Am stat niște ani închis:

în sine.

Rubedenii peste hotare ai?

Da. Pe tata. Îngropat în pământ străin.

Anul 1945.

Grigore Vieru

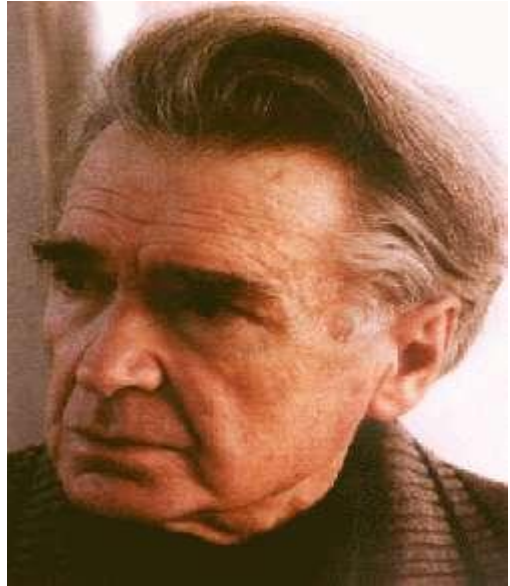
(din Rădăcina de Foc, București, 1988)

Emil Mihai Cioran

(né en 1911)

CIORAN est né en 1911 à Rashinari, gros village transylvain des environs de Sibiu, en Roumanie. Son père est un pope orthodoxe. Sa mère? Une sainte femme dont le souvenir – sous-jacent à l'écriture – imprègne de lyrisme l'œuvre cioranesque. Deux écritures, deux périodes dans l'œuvre de Cioran: de 1930 à 1940, l'auteur pense, compose, écrit en roumain, sa langue maternelle ; à partir de 1949 (date où paraît à Paris son «Précis de décomposition») il choisira le français comme langue d'écriture, et sera dorénavant écrivain d'expression française.

Son premier essai philosophique s'intitule «Pe culmile disperării», («Sur les cimes du désespoir», 1934). Il contient déjà les thèmes de sa méditation sur Dieu, la Création, sur l'angoisse existentielle et «l'inconvénient d'être né». Les hommes courent à la dérive en proie au sentiment du néant qui est la négation de Dieu. Tout s'écroule autour d'eux. L'auteur note en marge d'un chapitre: j'éprouve une étrange sensation de penser qu'à cet âge (il a vingt deux ans) je suis devenu un spécialiste du problème de la mort!» Le ton est fébrile, nourri des ressources lyriques de la subjectivité. Il est intéressant de noter, vingt-deux ans plus tard, dans la «Tentation d'exister» (1956), comment son propos va s'affinant à travers l'écriture française: l'aveu désespère devant le «rien» qu'est la mort se mue en doute cérébral sous la sourire grinçant du moraliste. Le lyrisme de la subjectivité est un jaillissement barbare, de sang, de sincérité et de flammes». En 1936 paraît «Schimbarea la față a României» («La transfiguration de la Roumanie»), ouvrage insolite pour un jeune homme qui avait choisi son «exil métaphysique» et décidé de se distancer de la morale politique et de la culture des masses. L'auteur s'engage dans une sorte de messianisme culturel qui germe dans la force d'âme du peuple roumain, armée de mythes puissants et de volonté de s'affirmer sur le théâtre de l'universalité de lumières humanistes, mais qui porte d'abord la marque de créativité, propre à la nation...» Un peuple devient nation quand il affirme ses valeurs d'esprit comme des valeurs universelles.» Dans «Lacrimi și sfinți» («Des larmes et des saints», 1937), Cioran reprend sa méditation stoïcienne contemplant l'homme et sa condition précaire au sein d'un monde limité et finissant qui le rejette. Le «salut» de l'homme saurait surgir de ses passions, plus précisément des larmes «de sang, de flammes», de l'aventure héroïque qui échoue,

de l'ascèse. Les passions de la Cioran sont la musique, les saintes, les mystiques hésychastes. Autant que les fous iconoclastes, les nihilistes, les pessimistes qui prétendent que la vie est un rêve. Il les fréquente toutes et tous... par peur de la mort qui est matière et terreur: «On ne peut mourir élégamment sans la contourner.» La contourner par l'art de vivre. Depuis 1949, Cioran continue de poursuivre sa quête «philosophale», d'écrire ses essais de moraliste en français, dont le «Précis de décomposition», «Syllogismes de l'amertume» (1952), «La tentation d'exister», «Histoire et utopie» (1960), «La chute dans le temps» (1965), «le Mauvais Démon» (1969), «De l'inconvénient d'être né» (1973), «Ecartèlement» (1979), «Aveux et anathèmes» (1981), «Exercices d'admiration» (1985). Il continue une œuvre nihiliste – a-t-on dit – et d'ironie roborative, où il souligne, en traits de finesse, la dérision de l'homme errant à la dérive, parfois délicieuse, de ses passions mortelles, en proie au sentiment du néant qui est la négation de Dieu. S'y joint, au niveau de style, le frémissement du «phrasé» pascalien: c'est un fleur du jardin à la française. Elle a été cultivée et soignée avec amour. Elle a toujours la grâce de la fleur de champs que Cioran a cueillie dans son pays natal. «Né à chypre, Zénon, le ère du stoïcisme, était un Phénicien hellénisé qui garda jusqu'à la fin de sa vie sa qualité de mèteque!» dit Cioran en parlant d'un autre déraciné. Métaphore superbe. Clin d'œil de compère de l'enracinement par l'écriture.

Titus Bărbulescu

Pentru menirea legitimă a Bisericii Ortodoxe Române din lăuntru și din afara țării

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN PARIS va împlini 150 de ani la 22 noiembrie 1953. Istoria ei poate fi împărțită provizoriu și deci aproximativ, în trei perioade. Fiecare este sugerată prin patru date simbolizând lupta pentru existența, libertatea și menirea Neamului românesc în perspectiva Bisericii creștine și a evoluției întregii Lumi.

Anii 1853, 1859, 1917, 1918 reamintesc trecerea de la subordonarea neamurilor de către imperii, la libertatea dezvoltării lor până în stadiul de State naționale. În această perspectivă profetică se înființează Capela din Paris: Studenți români "sunt trimiși aici ca să-și câștige învățături și științe, spre a se putea face oameni buni, onești și folositori, lor și patriei lor." Dar "fără învățătura religiei, care e bazul a toată morala, (...) rezultatele vor fi mai prejos decât speranțele. (Din Apelul pentru înființarea Capelei, Arhimandritul Iosafat, 22-11-1953. În spiritul "revoluției naționalităților" din 1848, generația întemeietoare a Capelei contribuie la unirea celor două principate în 1859 și la întregirea României în 1918. An în care prin împlinirea «zbuciumatei simfonii» a Românilor (Octavian Goga), pătrunsă «melodios în simfonia interplanetară» (Vasile Pârvan), și mereu deschisă prin Coloana fără sfârșit și Cupa lui Socrate (Brâncuși), poporul român își caută sensul și calea menirii sale.

B) Anii 1919-1941-1948-1953 sunt dominați de teama sau speranța Apusului că Orientul va realiza comunismul fără State, fără Școli, fără Biserici. Înființată în 1919, Internaționala III-a aplică strategic trei ideologii: Asumă dreptul națiunilor de a se despărți de imperiu, subordonează Statele naționale, Școlile și Bisericile la politica Partidului, și anunță dispariția lor, amânând-o pentru viitor. În fața genocidelor previzibile prin aplicarea acestei triple frenezii a nepăsării, a disprețului și a urii față de adevărul celuilalt, o nouă generație asumă singura lege care poate transfigura „adevărurile” exclusive în adevăruri potențial simfonice: Întrepătrunderea. Două citate, printre multe altele, rezumă șansele și riscurile acestei legi:

De la întrepătrunderea prin entuziasmul treimic: "Omul și Dumnezeu (...) pot să ajungă

la (...) o pătrundere reciprocă, numai în cazul în care omul este deschis lui Dumnezeu, dar și Dumnezeu se deschide omului» (Nae Ionescu, 1928). Rămâne de văzut dacă, când sau cum Dumnezeu iubirii, al rațiunii și al minții se închide față de om sau dacă închiderea este atribuită unui anumit model de „Dumnezeu” zugrăvit de om. Oricum, deschiderea ar putea fi prima condiție a pătrunderii reciproce dacă atât omul cât și Dumnezeu ar urma entuziasmul treimic: grija, respectul și iubirea față de celălalt și deci de adevărul comun. Fără a uita că deși după chipul și în vederea asemănării cu Dumnezeu, omul se poate închide și deschide după cum se exprimă în duhul entuziasmului treimic sau al triplei frenezii, prin toate formele de cunoaștere: arte, litere și științe, antropologice, filozofice și teologice.

La întrepătrunderea prin tripla frenezie: «Cu toate silințele (...) de a găsi un teren de înțelegere între religie și filozofie (știință), conflictele dintre ele izbucnesc neconținut, urmărind fâțiș sau pe ascuns exterminarea uneia din cele două părți sau, în cazul cel mai bun, simpla punere laolaltă a lor, fără întrepătrundere sau armonizare interioară.» (Mircea Florian, 1936). Dat fiind că permanența acestor conflicte se explică prin imposibilitatea despărțirii, a subordonării și a exterminării lor absolute, ele nu sunt „fără întrepătrundere” ci se manifestă tocmai în permanenta întrepătrundere dintre toate formele cunoașterii și deci între religie, filozofie și știință. Rămâne de cercetat descompunerea entuziasmului treimic în entuziasme monadice, degradarea acestora în frenezii, folosirea lor cacofonică, dar și posibilitatea transfigurării lor în întrepătrundere simfonică. În fața pericolelor din întrepătrunderea cacofonică a frezeziilor și a speranțelor din întrepătrunderea simfonică a entuziasmelor monadice, alegerea Cartierului Sorbonei ca loc pentru Capelă, arată interesul fondatorilor ei pentru "creșterea bisericească a tineretului românesc din Paris". "Acest rol (...) este de cea mai mare însemnătate, atât din punct de vedere religios, cât și din punct de vedere național." (Arhiereul Veniamin Pocitan Ploșteanul, 1941.)

Dar vicisitudinile istorice continuă. În 1940, viitorii „aliați” impun, în duhul pactului

Molotov-Ribentrop din 1939, cedarea unei părți din Transilvania și Dobrogea, după ce URSS răpise Basarabia și Bucovina de Nord în același duh. În 1943, din sânul generației studențești „1948”, o inițiativă vizând a evita „concuranța” dintre cei ce voiau armistițiul, cu sau fără preț, a fost înăbușită. În restul lumii, revoluția naționalităților din 1848 devine decolonizare și crearea de noi State naționale prin care numărul membrilor din ONU trece de la circa 40 în 1945 la circa 200 în 2000. Dar în același timp națiunile din Europa orientală devenite State naționale, cu ajutorul Puterilor apusene, sunt atribuite de aceleași Puteri (fără Franța), lui Stalin. De atunci fiecare grup sau partid de români consideră că țara a fost „vândută” numai de ceilalți! Dar dacă fiecare are răspunderea lui fără intenția vânzării? Și dacă toți împreună suntem mai aproape de adevărul comun? Pe drumul ce coboară de la Dumnezeu la om, când poporul român intră în catacombele moderne, Dumitru Stăniloae propune, profetic, definirea unirii prin întrepătrundere între Dumnezeu și Om în Iisus Hristos, "ca reciprocă îmbibare de substanțe și energii ce-și păstrează identitatea, spre a nu se socoti unirea simplă alipire." (1948). În aceste catacombe va începe întrepătrunderea contradictorie dintre itinerariile urcător, coborâtor și din nou urcător într-un itinerariu treimic.

În exil, prin Părintele Virgil Pârvănescu, preot al Bisericii Ortodoxe Române din Paris, Titus Bărbulescu, Octavian Buhociu, Theodor Cazaban, Paul Miron, Demostene Nacu, Paul Popescu, Octavian Vuia, tineretul ortodox român devine co-întemeietor al organului mondial de legătură între asociațiile de tineri ortodocși de diferitele naționalități sub numele de Syndesmos. Dintr-o comunicare pe care am făcut-o în cadrul Syndesmos în același an, Paul Evdokimov reține ideea că întrepătrunderea se va ridica și pe drumul de la om spre Dumnezeu, ca o completare a drumului de la Dumnezeu la om, ambele mărturisind același adevăr comun.

C) Anii 1954-1973-1978-2001: Biserica Ortodoxă Română din exil pare într-un impas canonic. La inițiativa tineretului ortodox român angajat în Syndesmos, Adunarea generală extraordinară din 11 aprilie 1954, trece sub oblăduirea Mitropolitului Visarion Puiu în planul pentru menirea Bisericii Ortodoxe Române din exil.

Viziunea tineretului: "Vom îmbrățișa toate problemele în perspectiva creștinului în istorie

al cărui rol este de a cunoaște lumea sub toate aspectele ei și a o încreștina." (nu prin ideologii închise în istorie sau evadate din istorie, ci prin aportul creștinismului) "atât pe plan istoric cât și pe plan escatologic." D.N. către Mitropolitul Visarion Puiu, 5 mai 1954.

Răspunsul Mitropolitului: "acțiunea pentru a se constitui din tineretul român împrăștiat în refugiu, o grupare creștină ortodoxă, ferită de politicianisme, este și bună și necesară. Și merită tot sprijinul tuturor. (...) "Din parte-mi, pentru toate expunerile drepte și frumoase din acea scrisoare, - mulțumiri și arhieresti binecuvântări." (8 mai 1954).

Primele jaloane pe acest drum au fost fixate prin Chemările Exilului românesc din lăuntru și din afara Țării. Ele încep cu Planul din 1972/1973 al Episcopiei noastre, axat pe întrepătrunderea simfonică. Aceste Chemări reamintite în Buletinul Bisericii no 7 și 8, 2002, vor fi expuse în Înălțarea Simfoniei românești. Au urmat în 1989, Centrul Național de Cercetări Științifice al Franței care asumă legea întrepătrunderii interdisciplinare. În 1993, Papa Ioan-Pavel II, asumă aceeași lege pentru problemele cruciale ale Economiei în sens global de civilizație. În această lege poate fi și dezlegarea potențială a milenarei contradicții fundamentale cu privire la relațiile dintre persoanele Dumnezeului treimic și, deci, dintre persoanele umane.

Spre o Marea Adunare a Menirii legitime?

– Prin motivări ce vor fi expuse în textul 5° din cele șapte anunțate în Buletinul no 8, planul a fost amânat timp de trei decenii. Reluarea lui în aprilie 2002 poate deschide drumul noilor generații din Țară și din Diaspora. Avem datoria să le transmitem bilanțul și perspectivele istoriei fundamentale din ultima jumătate de veac a mileniului II. Putem pregăti a 150-a aniversare prin trasarea jaloanelor spre menirea legitimă a Bisericii Ortodoxe Române din lăuntru și din afara țării, pentru a le supune, în ajunul Crăciunului 2003, unei Mari Adunări Extraordinare. După gradul de înțelegere a problemelor ea poate avea loc și după sau înaintea acestui Crăciun. Cum? Dincolo de toate cauzele crizei mondiale din Bisericile, Statele și Culturile din lumea întregă există un sistem de legi contradictorii ce se exprimă în criza epistemologiei: Tripla frenezie dintre știință, teologie și filozofie.

Prin momentul epistemologiei simfonice?

– Noi trăim momentul în care noua știință se desprinde din întrepătrunderea tuturor artelor, literelor și științelor, nu doar fără excluderea teologiei ci cu contribuția ei fundamentală. Jaloanele în acest sens vin din toate orizonturile. La scara unui singur cercetător, dar întrepătrunse cu istoria ultimilor 50 de ani ai Bisericii noastre, ele vin din cercetarea Pentru capitalul fundamental al economiei universale începută în 1952 în cadrul CNRS. Ea ajunge să definească actualul moment al istoriei universale printr-o constatare și o întrebare. Constatarea: Înălțarea vertiginoasă a polifoniei universale. Întrebarea: Spre cacofonia sinucigașe? Sau spre simfonia creatoare?

În acest sens tinde și IPS Iosif când îmi răspunde la "Nimicirea Bisericii Ortodoxe și a tuturor Religiiilor? Sau contribuția lor simfonică la ieșirea din criza apocaliptică a întregii lumi?": "Personal sunt într-un tot de acord cu Dumneavoastră și cu ceea ce propuneți." Sens precizat prin titlul lucrării pe care i-am anunțat-o la 5 august 2002: "Du carrefour épistémologique de l'Orient et de l'Occident vers l'épistémologie symphonique du Monde entier."

După trei luni, colocviul "Știință și teologie", prezidat Î.P.S. Iosif, abordează

"problemele de ordin metodologic și epistemologic legate de sfidările cercetării și științelor exacte față de credință". Așteptam aceste vești din 1952 când am intrat la CNRS. Putem fi la început de nou drum. Drum greu dar rodnic.

Spre împlinirea menirii românești? – Pe acest drum, față de capitalul bimilenarei Biserici-Mamă și de potențialul noilor generații, Planul Episcopiei noastre este o modestă contribuție a două generații, tinere în 1918 sau 1948, la Planul poporului român de ieri și de mâine. Problema actuală nu este deci de a vedea condițiile pe care o eparhie sau alta le-ar pune celorlalte numai în vederea unei concelebrări provizorii. Problema este de a căuta și de a asuma împreună condițiile pentru împlinirea menirii poporului român prin mutația simfonică a istoriei românești în perspectiva actualului moment al istoriei universale. Această expunere nu este o moțiune. Eventuala moțiune ar fi posibilă după expunerea programului pentru a 150-a aniversare a „capelei românești la Paris”.

Demostene Nacu

Versailles, 1 februarie 2003

CRONICA JURIDICĂ

ÎN NUMERELE ANTERIOARE ale buletinului nostru, am explicat pe larg cauzele care au condus la conflictul cu doi dintre foștii preoți slujitori ai Bisericii noastre și anume Vasile Urda și Constantin Stoica. Fără să intrăm în amănunte, reamintim doar că originea acestui conflict a fost imoralitatea, dovedită, a acestora.

În ciuda deciziei de justiție care îl condamnă pentru faptul de a fi încercat să pună mâna pe fondurile bănești ale APCOR, utilizând bună-credința unora dintre membrii comunității noastre, precum domnul Gheorghe Bentz, Părintele Urda continuă să

tenteze acapararea bunurilor Bisericii noastre. Continuând seria falsurilor și manipulărilor, după ce domnul Gheorghe Bentz a refuzat să-l mai crediteze cu semnătura sa, Părintele Urda a « numit » un nou președinte pentru APCOR : domnul Georges Culică. Când și cum este neclar ! În această calitate, domnul G. Culică trimite domnului Titus Bărbulescu o somație prin Huissier de Justice, să-i predea cheile Bisericii și toate documentele APCOR. În loc de orice comentariu redăm mai jos răspunsul ce i-a fost adresat :

Monsieur,

Nous sommes très surpris de recevoir votre sommation du 20 février 2003, pour plusieurs raisons :

1. Le 2 décembre 2002, vous nous avez adressé une « Sommation de restituer », à laquelle je vous ai répondu par lettre recommandée avec AR. Cette sommation était faite à la requête de « L'Association pour la Pratique du Culte Orthodoxe Roumain,... représenté par son Président, Monsieur Gheorghe Bentz ».
2. Le 27 décembre 2002, vous nous avez adressé une « Signification d'arrêt à partie », où l'Association pour la Pratique du Culte Orthodoxe Roumain » était toujours représentée par Monsieur Gheorghe Bentz.
3. Dans votre dernière Sommation, du 20 février 2003, il apparaît que « le nouveau président de l'APCOR », en la personne de M Georges François Culica, a été élu suite à l'Assemblée Générale Extraordinaire du 27 octobre 2002. Cette date est certainement « postérieure » aux 2 et 27 décembre 2002 !?
4. Nous vous rappelons que la Cour d'Appel de Paris dans sa décision du 20 novembre 2002, inscrite au RG 2002/10826, 2002/17291, l'a qualifié de **voie de fait** : « ...qu'ainsi, à la date du 13 mars 2002 (par voie de conséquence ni avant cette date) le père URDA ne disposait pas avec l'évidence requise en référé des pouvoirs lui permettant de dissoudre le conseil de l'APCOR et d'empêcher les dirigeants en place à cette date d'assumer librement la responsabilité de la gestion financière de l'association ; que la décision qu'il a prise dans ces circonstances constitue un trouble manifestement illicite, auquel le premier juge a justement mis fin ; qu'il convient de confirmer l'ordonnance entreprise et de faire application de l'article 700 du nouveau code de procédure civile comme indiqué au dispositif de la décision, étant précisé que l'association n'a pas à supporter des frais de procédure engendrés par la seule initiative du père URDA ;

Par ce motifs, la Cour,

Confirme l'ordonnance du juge des référés du tribunal de grande instance de Paris du 21 mai 2002, (RG 2002/54992) ;

*Condamne le père URDA à payer à **L'APCOR, représentée par M BARBULESCO**, et à la Poste, chacun, la somme de 500 € en application de l'article 700 du nouveau code de procédure civile ;*

Condamne le père URDA aux dépens, qui pourront être recouverts selon l'article 699 du nouveau code de procédure civile. »

5. Nous attirons votre attention qu'en tant que représentant de la Justice, vous devriez porter une attention particulière aux actes que vous signifier. Nous sommes très étonnés de la légèreté dont vous faites preuve.

Nous réservons notre droit de demander réparation de cet acte abusif.

Veillez agréer, Monsieur, l'expression de mes sentiments distingués.

Le Président de l'APCOR,
Titus BARBULESCO
Paris, le 1.03.2003

Legat de pretenția domnului Culică de a fi fost « ales președinte » al APCOR, adăugăm la ceea ce s-a spus în numărul trecut al Buletinului nostru, un mic detaliu. La câteva luni de la plecarea Părintelui Apostolescu, când finanțele Bisericii au început să se amelioreze și acest lucru a fost făcut cunoscut, domnul Culică a solicitat rambursarea convorbirilor telefonice în contul asociației, pe care le-a suportat personal. Suma pe care a solicitat-o a fost de 10.000 de franci. Justificarea pe care a produs-o mai târziu

cuprindea facturi telefonice din perioada 1993 – 1998. Deși i s-a solicitat un detaliu al facturilor pentru a se stabili care din convorbiri pot fi acoperite în contul asociației, explicațiile n-au sosit până în prezent. La acea vreme deținea funcția de Secretar al APCOR. Este inutil să precizăm că perioada 1993 – 1994 nu putea fi invocată pentru rambursarea de care vorbeam mai sus.

Biroul APCOR

Și din nou despre domnul Culică...

Pe 6 decembrie 2002, după ce domnul G. Culică în calitate sa de « președinte », semnase o convocare pentru adunarea generală ordinară a APCOR, Biroul APCOR

i-a transmis o scrisoare recomandată pe care o reproducem mai jos :

Paris, le 6.12.2002

*Monsieur Georges François CULICA
7-9, avenue Léon Bollée
75013 PARIS*

Monsieur,

Nous sommes surpris de constater que vous avez signé une convocation de l'assemblée générale ordinaire de l'APCOR, pour le 15 ou 22 décembre 2002, en qualité de président de l'Association, en utilisant de surcroît le tampon de l'association.

Nous vous rappelons que par lettre recommandée avec AR, le 17 novembre 2000, l'ancien président de l'APCOR, Monsieur Alexandre Ghika, en tenant compte des abus que vous avez commis en tant que secrétaire de l'association, vous a retiré la qualité de secrétaire et vous a mis en demeure pour rendre tous les documents de l'association en votre possession et notamment le tampon, que vous venez d'utiliser. Dans la même lettre, vous avez été informé que toute utilisation du tampon de l'APCOR, à partir de la réception de celle-ci, pouvait être considérée comme faute grave et par voie de conséquence, susceptible d'être sanctionnée conformément aux lois en vigueur.

D'autre part, pour votre position partisane dans le conflit généré par les deux prêtres, dont un soupçonné des irrégularités financières au détriment de l'APCOR et de l'Eglise orthodoxe roumaine, vous avez perdu par décision du Conseil de l'APCOR du 22 mars 2002, la qualité de membre de l'association.

En ce qui concerne votre prétendue qualité de président de l'APCOR, nous vous rappelons que dans le conflit qui nous oppose au père Vasile URDA, la Cour d'Appel de Paris du 20 novembre 2002, a reconnu cette qualité au seul représentant de l'APCOR, à savoir Monsieur Titus BARBULESCO.

Nous attirons votre attention sur le fait que votre démarche pourrait être considérée comme « usurpation de pouvoir », « utilisation abusive de signes privés » ainsi que « faux et usage du faux ».

Nous vous mettons en demeure de nous rendre, sans délai, tous les documents concernant notre association et le tampon que vous détenez illégalement, faute de quoi, nous nous réservons le droit de vous appeler en Justice.

Veuillez agréer, Monsieur, nos salutations sincères.

*Le Président de l'APCOR,
Titus BARBULESCO*

Răspunsul la această scrisoare ne-a parvenit într-o scrisoare recomandată datată 13 martie 2003, de această dată fără să utilizeze ștampila asociației, pe care refuză să o predea de la demiterea sa din funcția de secretar al Biroului APCOR.

Redăm în anexă conținutul scrisorii cu o singură precizare :

- Conform Statutului APCOR, președintele Consiliului APCOR și Biroul APCOR sunt aleși de către membrii Consiliului și deci pe

cale de consecință pot fi demși de același Consiliu. În afara funcției de președinte, celelalte funcții din cadrul Biroului sunt stabilite de către Birou și pot fi deci anulate la inițiativa aceluiași Birou. Majoritatea « absolută » invocată de către domnul Culică este desigur un vis din alte epoci și evident alte locuri.

Biroul APCOR

B.R.P. BIBLIOTHEQUE ROUMAINE DE PARIS

9 bis, rue Jean de Beauvais 75005 Paris, tél. 01.43.43.67.14

Centre d'enseignement libre de langue et civilisation roumaine
(Second cycle lycée et supérieur. Préparation au baccalauréat.)

Rentrée universitaire 2002-2003: Samedi 5 octobre 2002, à 14h30
Au 9 bis, rue Jean de Beauvais, 75005 Paris (Métro: Maubert-Mutualité)
Calendrier des cours, leçons, travaux pratiques:

2002 Octobre	Samedi	5, 12, 19	2003 Mars	Samedi	1, 8, 15, 22, 29
2002 Novembre	Samedi	9, 23, 30	2003 Avril	Samedi	29
2002 Décembre	Samedi	7, 14	2003 Mai	Samedi	10, 17, 24
2003 Janvier	Samedi	11, 18, 25	2003 Juin	Samedi	14, 21, 28
2003 Février	Samedi	1	2003 Juillet	Samedi	12 (clôture de cours)

La classe est assurée bénévolement – excepté les frais de déplacement du personnel enseignant, qui sont à la charge de la B.R.P.- par des universitaires français, enseignant ou ayant enseigné dans le supérieur où la secondaire en France ou à l'étranger (en Roumanie, de préférence), dans le cadre des instructions du Rectorat de l'Académie de Paris-Versailles-Créteil. (Cf. à l'Arrêté ministériel concernant l'enseignement des langues étrangères vivantes, en option baccalauréat).

La participation aux cours et travaux pratiques est gratuite. Les droits d'inscription et d'usage approprié des matériaux pédagogiques: textes d'étude, documents imprimés ou manuscrits – ceux-ci sont fournis en totalité, gracieusement, en photocopies, aux élèves de la classe comme auditeurs libres, par la B.R.P.- s'élèvent à 38 Euro à percevoir au début de l'année ou, le cas échéant, dans le courant de l'année scolaire. Ces droits peuvent être payés en espèces où part chèque, libellé à l'ordre de la Bibliothèque Roumaine de Paris. Tous dons et donations de livres, publications, sommes d'argent, porteront ce libellé. Ils seront acquis comme avoir au fond de la B.R.P. et son Centre d'Enseignement de Langue et Civilisations roumaines, ici en France.

Le programme de l'année scolaire en cours: liste d'auteurs et de textes à étudier en classe- ou par correspondance- sera communiqué dès la rentrée.

La Bibliothèque peut être consultée après la classe et le mercredi, de 10h à 18h.

Téléphonez pour tout renseignement au: 01.43.43.67.14.

J. Titus Barbulesco, professeur honoraire à l'Alliance française – Paris

Maître de conférences honoraire, ancien chargé de l'enseignement de roumain à l'Institut national des Langues et Civilisations Orientales (I.N.A.L.C.O.), Dr. ès Lettres- Sorbonne

La Bibliothèque Roumaine de Paris fut créée en 1983 grâce à l'initiative et aux apports matériels d'un comité composé de M.M.Miloé, A.Guillermou, Dr. J.M.Boboc (président de l'A.F.D.O.R., Association des Français d'Origine Roumaine), Dr. N. Caranica, Th. Cazaban, Dr. A.Michaloux, J.T. Barbulesco. D'autres dons, legs ou acquisitions de livres, une subvention de la ville de Paris, des cotisations sont venus depuis contribuer à l'équipement et au fonctionnement de cette association culturelle de statut interne français. Elle se propose de sauvegarder et d'animer, par le truchement des activités universitaires et artistiques, le patrimoine et le rayonnement des valeurs culturelles roumaines, franco-roumaines dans le monde libre, en France en particulier.

Nous remercions vivement toutes les personnes qui ont donné du cœur et de leur bien afin que notre institution et centre d'enseignement de langue et civilisation roumaines en France vive dans la clarté et la liberté de l'esprit, ainsi que tous les amis qui souhaitent et peuvent contribuer à l'essor de notre fondation.

(B.R.P. Crédit Lyonnais, Cte. 61770P Ag. 413, 75017 Paris)

J. Titus Barbulesco

Secrétaire Général de la B.R.P.

Programul slujbelor: APRILIE 2003

Ziua	Sărbătoarea / Evenimentul	Ora
Vineri, 04 aprilie 2003	Sfânta Liturghie a Darurilor mai-înainte sfințite	(17.00 : spovedanie) Ora 18.00 (după slujbă: spovedanie)
Sâmbătă, 05 aprilie 2003	Parastase	Ora 11.00
	Vecernia Duminicii	(17.00 : spovedanie) 18.00 : Vecernie (după vecernie: spovedanie)
Duminică, 06 aprilie 2003	† Duminica a IV-a din Post (a Sfântului Ioan Scărarul) (Marcu 9, 17-32 și Matei 4, 25 – 5, 12)	(09.00-10.00 : spovedanie) 09.30 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie
Miercuri, 09 aprilie 2003	Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul	(17.00 : spovedanie) 18.00: Denie (după slujbă: spovedanie)
Vineri, 11 aprilie 2003	Acatistul Născătoarei de Dumnezeu	(17.00 : spovedanie) 18.00: Denie (după slujbă: spovedanie)
Sâmbătă, 12 aprilie 2003	Parastase	Ora 11.00
	Vecernia Duminicii	(17.00 : spovedanie) 18.00 : Vecernie (după vecernie: spovedanie)
Duminică, 13 aprilie 2003	† Duminica a V-a din Post (a Cuvioasei Maria Egipteanca) (Marcu 10, 32-45 și Luca 7, 36-50)	(09.00-10.00: spovedanie) 09.30 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie
Vineri, 18 aprilie 2003	Sfânta Liturghie a Darurilor mai-înainte sfințite	(17.00 : spovedanie) Ora 18.00 (după slujbă: spovedanie)
Sâmbătă, 19 aprilie 2003	Sâmbăta lui Lazăr (pomenirea morților)	(09.00 : spovedanie) 09.30 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie
	Vecernia Floriilor	(17.30 : spovedanie) 18.00 : Vecernie (după vecernie: spovedanie)
Duminică, 20 aprilie 2003	† Duminica Stâlpărilor (Floriile) (Intrarea Domnului în Ierusalim) (Ioan 12, 1-18)	(09.00-10.00: spovedanie) 09.30 : Utrenie 10.30 : Sfânta Liturghie

Redactor responsabil, Titus BARBULESCU